

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellanten,

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 06/9101, 06/9105, 06/53909 en
06/53910 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, van
21 november 2006 in de gedingen tussen:

appellanten

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 7 april 1999 heeft de Staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) aanvragen van appellanten om hun een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen buiten behandeling gesteld.

Bij onderscheiden besluiten van 24 oktober 2001 heeft de staatssecretaris de daartegen door appellanten gemaakte bezwaren gegrond verklaard en bepaald dat de aanvragen alsnog in behandeling dienen te worden genomen.

Bij onderscheiden besluiten van 2 juli 2003 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) voormelde aanvragen afgewezen.

Bij onderscheiden besluiten van 23 januari 2006 heeft de minister de daartegen door appellanten gemaakte bezwaren ongegrond verklaard. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 21 november 2006, verzonden op 28 november 2006, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, (hierna: de rechtbank) de bezwaren van appellanten, gericht tegen de besluiten van 2 juli 2003, aangemerkt als beroepen en deze ongegrond verklaard, de door appellanten tegen de besluiten van 23 januari 2006 ingestelde beroepen gegrond verklaard en die besluiten vernietigd. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben appellanten bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 21 december 2006, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 3 januari 2007 heeft de Minister van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. De Afdeling overweegt ambtshalve als volgt.

2.1.1. De rechtbank heeft overwogen dat de besluiten van 2 juli 2003, naast de besluiten van 24 oktober 2001, deel uitmaken van de beslissingen op bezwaar tegen de besluiten van 7 april 1999, de door appellanten tegen de besluiten van 2 juli 2003 ingediende bezwaren aangemerkt en behandeld als beroepen en deze beroepen geregistreerd onder de kenmerken AWB 06/53909 en 06/53910. De beroepen tegen de besluiten van 23 januari 2006 heeft de rechtbank geregistreerd onder de kenmerken AWB 06/9101 en 06/9105.

2.1.2. De rechtbank heeft onder de aangevallen uitspraak een rechtsmiddelenclausule opgenomen, waarin staat vermeld dat tegen de uitspraak ten aanzien van de beroepen met kenmerken AWB 06/53909 en

06/53910 ingevolge artikel 120 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) geen hoger beroep openstaat en tegen de uitspraak ten aanzien van de beroepen met kenmerken AWB 06/9101 en 06/9105 hoger beroep openstaat.

2.1.3. De Afdeling zal allereerst beoordelen of de rechtbank terecht heeft overwogen dat de besluiten van 2 juli 2003 als onderdeel van de beslissingen op bezwaar tegen de besluiten van 7 april 1999 dienen te worden aangemerkt en dientengevolge artikel 120 van de Vw 2000 aan het hoger beroep tegen de aangevallen uitspraak, voor zover daarbij is beslist op de als beroepen aangemerkte bezwaren tegen de besluiten van 2 juli 2003, in de weg staat.

2.1.4. Zoals de Afdeling in haar uitspraak van 22 juli 2005 in zaak no. 200503814/1 (AB 2005, 379) onder verwijzing naar haar uitspraak van 6 juni 1995 in zaak no. H01.94.0015 (AB 1995, 416) heeft overwogen, vloeit uit het karakter van de bezwaarschriftenprocedure voort dat, indien het bestuursorgaan na heroverweging van oordeel is dat het desbetreffend besluit niet in stand kan blijven, het niet kan volstaan met gegrondverklaring van het bezwaarschrift, doch voor het onjuist bevonden besluit een nieuw besluit in de plaats dient te stellen.

Zoals de Afdeling in haar uitspraak van 20 november 2006 in zaak no. 200603727/1 (ter voorlichting van partijen aangehecht) heeft overwogen, dient in het geval een aanvraag uitsluitend buiten behandeling is gesteld omdat niet is voldaan aan de procedurele vereisten voor het indienen hiervan en het daartegen gemaakte bezwaar gegrond is, de daarop volgende beslissing op die aanvraag, die niet samenhangt met de gegrondverklaring van het bezwaar tegen het niet in behandeling nemen ervan, te worden aangemerkt als primair besluit.

2.1.5. Bij de besluiten van 7 april 1999 zijn de aanvragen van appellanten om hun een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen buiten behandeling gesteld wegens het ontbreken van geldige machtigingen tot voorlopig verblijf (mvv's).

Bij de besluiten van 24 oktober 2001 heeft de staatssecretaris de daartegen door appellanten gemaakte bezwaren gegrond verklaard, omdat de beslissingen ten aanzien van de vrijstelling van het mvv-vereiste onzorgvuldig waren gemotiveerd.

Vervolgens heeft de minister de aanvragen bij de besluiten van 2 juli 2003 afgewezen omdat appellanten niet voldoen aan de voorwaarden voor verlening van een verblijfsvergunning regulier op grond van het zogenoemde driejarenbeleid.

Nu laatstvermelde beslissingen niet samenhangen met de gegrondverklaring van het bezwaar tegen de buitenbehandelingstelling van de aanvragen, dienen deze besluiten te worden aangemerkt als primaire besluiten.

2.1.6. Gelet hierop heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat de besluiten van 2 juli 2003 een onderdeel vormen van de beslissingen op bezwaar tegen de besluiten van 7 april 1999. Aangezien de - primaire - besluiten van 2 juli 2003 dateren van na 1 april 2001, staat artikel 120 van

de Vw 2000 niet in zoverre aan hoger beroep tegen de aangevallen uitspraak in de weg. De Afdeling is derhalve bevoegd kennis te nemen van het hoger beroep.

2.2. Nu de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de besluiten van 2 juli 2003 een onderdeel vormen van de beslissingen op bezwaar tegen de besluiten van 7 april 1999, heeft de rechtbank ten onrechte de bezwaarschriften als beroepschriften aangemerkt en in behandeling genomen. De rechtbank heeft derhalve ten onrechte de beroepen geregistreerd onder AWB 06/53909 en 06/53910 ongegrond verklaard. Voorts heeft de rechtbank niet onderkend dat de besluiten van 23 januari 2006 beslissingen op de bezwaren tegen de besluiten van 2 juli 2003 bevatten. De rechtbank heeft derhalve ten onrechte overwogen dat de besluiten van 23 januari 2006 in strijd met de wet zijn genomen en gelet daarop ten onrechte de daartegen ingestelde beroepen, met kenmerken AWB 06/9101 en 06/9105, gegrond verklaard en die besluiten vernietigd.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Gelet hierop, behoeft de grief geen bespreking. De Afdeling zal de zaak met toepassing van artikel 44, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wet op de Raad van State naar de rechtbank terugwijzen om te worden behandeld en beslist met inachtneming van hetgeen hiervoor is overwogen.

2.4. De Afdeling zal de proceskosten in hoger beroep vaststellen. De rechtbank dient omtrent de vergoeding van deze kosten te beslissen.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, van 21 november 2006 in de zaken nos. AWB 06/9101, 06/9105, 06/53909 en 06/53910;
- III. wijst de zaak naar de rechtbank terug;
- IV. stelt de door appellanten in verband met de behandeling van het hoger beroep gemaakte kosten vast op een bedrag van € 322,00 (zegge: driehonderdtweëntwintig euro), en bepaalt dat de rechtbank beslist omtrent de vergoeding van deze kosten;
- V. gelast dat de Staat der Nederlanden (het Ministerie van Justitie) aan de Secretaris van de Raad van State het door appellanten betaalde griffierecht ten bedrage van € 211,00 (zegge: tweehonderdelf euro) voor de behandeling van het hoger beroep vergoedt.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en mr. B. van Wagtendonk en mr. P.A. Offers, Leden, in tegenwoordigheid van mr. S. Zwemstra, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

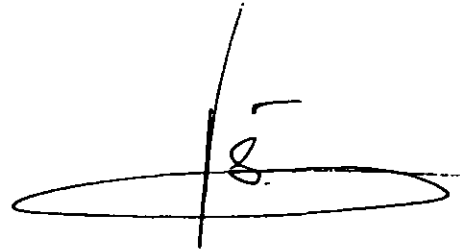
w.g. Zwemstra
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 1 juni 2007

91-553.

Verzonden: 1 JUNI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink. It features a large, horizontal oval loop. A vertical line crosses the middle of the oval. To the right of the vertical line, there is a small, stylized mark that resembles a lowercase 'e' or a similar character.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

UTSPRAAK

ingevolge artikel 8:77 Algemene wet bestuursrecht

Reg.nr(s) : AWB 06/9101
 AWB 06/9105
 AWB 06/53909
 AWB 06/53910

V-dr(s) :

Inzake : eiser, en
eiseres, (hierna ook: eisers), beiden
woonplaats kiezende ten kantore van hun gemachtigde
mr. L.S.T.H. Ruijters te Eindhoven,

tegen : de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
voorheen de Staatssecretaris van Justitie, verweerder,
gemachtigde M. van Erikhoven.

I. PROCESVERLOOP

1. Eisers hebben beroep ingesteld tegen de besluiten van verweerder van 23 januari 2006 inzake het recht op een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000).

2. Verweerder heeft de op de zaken betrekking hebbende stukken en een verweerschrift ingezonden.

3. De beroepen zijn gevoegd behandeld ter zitting van 10 oktober 2006. Eisers zijn in persoon verschenen, bijgestaan door hun gemachtigde en vergezeld van mevrouw S. Sadar als tolk in de taal Dari. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

II. OVERWEGINGEN

1. Eisers hebben gesteld respectievelijk te zijn geboren op _____ en _____ de Afghaanse respectievelijk Russische nationaliteit te bezitten en sedert 28 april 1996 als vreemdelingen in Nederland te

verblijven. Eiseres heeft haar aanvraag mede gedaan ten behoeve van de minderjarige kinderen van eisers , geboren op , en geboren op . Eisers hebben bij aanvragen van 4 maart 1999 verzocht om een vergunning tot verblijf met het doel humanitaire redenen. Verweerder heeft deze aanvragen bij besluiten van 7 april 1999 buiten behandeling gesteld. De tegen deze besluiten gerichte bezwaren zijn op 24 oktober 2001 gegrond verklaard. Vervolgens heeft verweerder bij besluiten van 2 juli 2003 de aanvragen afgewezen. Daarbij heeft verweerder in de rechtsmiddelenclausule aangegeven dat eisers bezwaarschriften tegen die beslissingen konden indienen, hetgeen ook is geschied. Nadat eisers op 6 december 2005 zijn gehoord, heeft verweerder op 23 januari 2006 de bezwaren gericht tegen de beslissingen van 2 juli 2003 ongegrond verklaard. Tegen deze besluiten van 23 januari 2006 hebben eisers beroep ingesteld.

2. Zoals uit het voorgaande blijkt heeft verweerder na de gegrondverklaring van de bezwaren gericht tegen de besluiten van 7 april 1999 op 24 oktober 2001 middels de besluiten van 2 juli 2003 inhoudelijk beslist op de aanvragen van eisers. De rechtbank oordeelt ambtshalve dat verweerder, indien hij na heroverweging van oordeel is dat het desbetreffende besluit niet in stand kan blijven, gelet op het karakter van de bezwaarschriftenprocedure niet kan volstaan met een gegrondverklaring van het bezwaarschrift, door voor het onjuist bevonden besluit een nieuw besluit in de plaats te stellen. Een zodanig besluit waarbij de aanvraag is afgewezen kan niet als een los van het bezwaar genomen besluit worden gezien, omdat het deel uitmaakt van de beslissing op het bezwaarschrift, nu de afwijzing van de aanvragen samenhangt met de gegrondverklaring van de bezwaren tegen de buitenbehandelingstelling van de aanvragen. Dit betekent dat de besluiten van 24 oktober 2001 waarbij de bezwaren tegen die buitenbehandelingstelling gegrond zijn verklaard en de besluiten van 2 juli 2003 waarbij de aanvragen zijn afgewezen moeten worden aangemerkt als twee samenstellende delen van één beslissing op bezwaar. Aan dit oordeel doet niet af dat beide besluiten niet op dezelfde datum zijn genomen. De door eisers tegen die beslissingen ingediende bezwaarschriften zal de rechtbank daarom aanmerken en behandelen als beroepschriften. De rechtbank heeft deze beroepen geregistreerd onder de kenmerken AWB 06/53909 en AWB 06/53910.

3. Thans dient te worden beoordeeld of de beslissingen op bewaar zoals hiervoor aangemerkt (hierna: bestreden besluiten 1) die strekken tot weigering eisers in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 Vw 2000 in het licht van de daartegen aangedragen beroepsgronden de toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kunnen doorstaan.

4. Eisers hebben in beroep aangevoerd dat verweerder ten onrechte de aanvragen heeft afgewezen. Daarbij hebben eisers met een verwijzing naar de Vw 2000 aangevoerd dat die aanvragen dienen te worden beoordeeld op grond van het bepaalde in artikel 3.4, derde lid, Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000). Eisers hebben aangevoerd dat verweerder ten onrechte heeft gesteld dat er geen bijzondere feiten en omstandigheden zijn op grond waarvan bij afweging van alle belangen aanleiding bestaat de aanvraag toch in te willigen. Als klemmende redenen van humanitaire aard hebben eisers

aangevoerd dat eiseres op 8 oktober 1998 een bericht heeft ontvangen van het ministerie van Binnenlandse Zaken van de Russische Federatie waaruit volgens eisers blijkt dat eiser in dat land niet zal worden toegelaten in het district waar eiseres staat ingeschreven. Volgens eisers heeft verweerder aan eiseres ten onrechte het paspoortvereiste tegengeworpen. Verweerder had volgens eisers ook rekening dienen te houden met de omstandigheden dat eisers al lange tijd in Nederland wonen, dat een van hun kinderen in Nederland is geboren en dat familieleden een verblijfsstatus in Nederland hebben.

5. De rechtbank neemt, in het licht van de aangevoerde beroepsgronden, het navolgende wettelijke kader tot uitgangspunt.

Ingevolge artikel 14, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 is Onze Minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

Volgens artikel 14, tweede lid, Vw 2000 wordt een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan. Aan de vergunning kunnen voorschriften worden verbonden. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kunnen regels worden gesteld over de beperkingen en voorschriften.

In artikel 16, eerste lid, Vw 2000 is, voor zover hier van belang, bepaald dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 14 Vw 2000 kan worden afgewezen indien:

- a. de vreemdeling niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd;
- b. de vreemdeling niet beschikt over een geldig document voor grensoverschrijding;
- c. de vreemdeling niet zelfstandig en duurzaam beschikt over voldoende middelen van bestaan, dan wel, indien de persoon bij wie de vreemdeling wil verblijven, niet zelfstandig en duurzaam beschikt over voldoende middelen van bestaan;
- d. de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

Ingevolge artikel 3.4, derde lid, Vb 2000 kan Onze Minister de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 Vw 2000, verlenen onder een andere beperking dan genoemd in het eerste lid, tenzij het doel waarvoor de vreemdeling in Nederland wil verblijven een zodanig verband houdt met de situatie in het land van herkomst dat voor de beoordeling daarvan naar het oordeel van Onze Minister de indiening van een aanvraag als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 noodzakelijk is.

6. Uit de gronden van het beroep gericht tegen de bestreden besluiten 1 concludeert de rechtbank dat die gronden alleen betrekking hebben op de inhoudelijke beslissingen van verweerder van 2 juli 2003.

7. In deze beschuiten heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat eisers niet in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd wegens tijdsverloop. Verweerder heeft daarbij verwezen naar

de in artikel 3.4, eerste lid, aanhef en onder x (oud), Vb 2000 genoemde beperking dat na drie jaren niet onherroepelijk is beslist op een asielaanvraag. Ter zitting heeft verweerder gesteld dat deze verwijzing onjuist is en dat de bestreden besluiten I daarop geen betrekking hebben. Ook eisers hebben ter zitting dit standpunt ingenomen. Daarbij is door partijen aangegeven dat het beroep op de driejarentermijn betrekking heeft op tijdsverloop in een reguliere procedure. Uit de besluiten van 2 juli 2003 blijkt ook dat verweerder heeft bedoeld tijdsverloop in de reguliere procedure, gelet op de verwijzing naar en de bespreking van zijn beleid zoals opgenomen in paragraaf B1/2.2.11 Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000). Ingevolge dat beleid, dat de rechtbank niet onredelijk acht, wordt de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd of omdat de vreemdeling of diegene bij wie deze wil verblijven niet zelfstandig en duurzaam beschikt over voldoende middelen van bestaan, indien op de aanvraag drie jaren na ontvangst ervan niet onherroepelijk is beslist. Uit voormeld beleid volgt voorts dat de overige afwijzingsgronden van artikel 16, eerste lid, Vw 2000 onverkort blijven gelden.

Tussen partijen is niet in geschil dat in de procedures die met onderhavige aanvragen van 4 maart 1999 zijn gestart drie jaren relevant tijdsverloop is opgebouwd. Conform voormeld beleid heeft verweerder in de bestreden besluiten I niet aan eisers tegengeworpen het ontbreken van een geldige mvv en het niet voldoen aan het middelenvereiste.

8. Verweerder heeft in het besluit van 2 juli 2003 inzake eiser met toepassing van artikel 16, eerste lid, aanhef en onder b en d, Vw 2000 aan de afwijzing ten grondslag gelegd dat eiser niet in het bezit is van een geldig document voor grensoverschrijding en dat eiser een gevaar vormt voor de openbare orde. Verweerder heeft bij de tegenwerping van de openbare orde toepassing gegeven aan zijn beleid dat is neergelegd in paragraaf B1/2.2.4.1 Vc 2000. Ingevolge dit beleid wordt de aanvraag afgewezen, onder meer indien de vreemdeling, kort gezegd, terzake van een misdrijf is veroordeeld tot een straf.

Uit het op eiser betrekking hebbende uittreksel van het Algemeen Documentatieregister van 19 juli 2000 blijkt dat eiser op 21 september 1999 door het gerechtshof te 's-Hertogenbosch tot één maand gevangenisstraf is veroordeeld wegens het in het bezit hebben van een reisdocument waarvan hij weet dat het vervalst is met pleegdatum 15 december 1997. Niet in geding is dat dit arrest onherroepelijk is geworden op 6 oktober 1999. Nu ten tijde van het nemen van het besluit op 2 juli 2003 nog geen vijf jaren waren verstreken na de veroordeling op 21 september 1999, heeft verweerder met toepassing van het beleid in paragraaf B1/2.2.4.1 Vc 2000 deze veroordeling aan eiser mogen tegenwerpen en heeft verweerder bij de beoordeling van de aanvraag de omstandigheid dat eiser een gevaar vormt voor de openbare orde mede mogen betrekken bij de beoordeling van de aanvraag van eiser. In dat verband heeft verweerder aan eiser ook mogen tegenwerpen dat eiser evenmin op grond van de Tussentijdse Berichten Vreemdelingencirculaire 2002/62 danwel 2003/7 in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning.

9. In het besluit van 2 juli 2003 inzake eiseres heeft verweerder met toepassing van artikel 16, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000 aan de afwijzing ten grondslag gelegd dat eiseres niet beschikt over een geldig document voor grensoverschrijding. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder deze omstandigheid bij de beoordeling van de aanvraag van eiseres terecht en op goede gronden mogen betrekken. Verweerder heeft hierbij van belang mogen achten dat eiseres, nadat zij bij brief van 22 april 2003 door verweerder is verzocht binnen een termijn van vier weken na dagtekening van de brief een kopie van een geldig document voor grensoverschrijding naar verweerder te sturen, nog steeds niet heeft aangetoond dat zij niet beschikt over een geldig document voor grensoverschrijding. In haar antwoord van 14 mei 2003 op verweerdere verzoek heeft eiseres met een verwijzing naar paragraaf B1/2.2.11 Vc 2000 gesteld dat het onredelijk is om de voorwaarde te stellen dat eiseres een paspoort dient te overleggen. De rechtbank is van oordeel dat verweerder hierin geen reden heeft hoeven zien om van de voorwaarden genoemd in paragraaf B1/2.2.11 Vc 2000 af te wijken. In dit verband heeft verweerder zich tevens op het standpunt mogen stellen dat dit beleid niet voorziet in zo'n vrijstelling. Voorts wordt overwogen dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft mogen stellen dat eiseres niet voldoet aan de voorwaarden voor vrijstelling van het paspoortvereiste, omdat niet is gebleken van redenen op grond waarvan eiseres daarvan dient te worden vrijgesteld.

10. In de bestreden besluiten 1 heeft verweerder voorts in redelijkheid zich op het standpunt mogen stellen dat niet is gebleken van bijzondere feiten of omstandigheden op grond waarvan bij afweging van alle aan de orde komende belangen aanleiding bestaat de aanvragen in te willigen. Verweerder heeft hierbij in aanmerking mogen nemen dat terughoudend gebruik wordt gemaakt van de in artikel 3.4, derde lid, Vb 2000 neergelegde bevoegdheid om onder een andere beperking dan die genoemd in het eerste lid van artikel 3.4 Vb 2000 een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verstrekken. Eisers hebben aangevoerd dat verweerder deze bepaling had moeten toepassen en zij hebben als klemmende redenen van humanitaire aard gesteld dat eiser in de Russische Federatie geen verblijfsalternatief heeft omdat eiseres op 8 oktober 1998 het bericht heeft ontvangen van het ministerie van Binnenlandse Zaken van de Russische Federatie dat eiser niet wordt toegelaten in het district waar eiseres staat ingeschreven. De rechtbank is van oordeel dat verweerder hierin in redelijkheid geen aanleiding heeft hoeven zien om aan te nemen dat sprake is van bijzondere feiten of omstandigheden in vorenbedoelde zin. Verweerder heeft van belang mogen achten dat blijkens het individuele ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van 26 mei 2000 is gebleken dat indien eiser in 1999 opnieuw een aanvraag voor verlening van een verblijfsvergunning in dat land had ingediend hij wel voor toelating in aanmerking zou zijn gekomen.

Ook de omstandigheden dat eisers ten tijde van het nemen van de besluiten op 2 juli 2003 ongeveer zeven jaar in Nederland woonachtig waren en dat één van hun kinderen in Nederland is geboren heeft verweerder in redelijkheid als onvoldoende mogen beoordelen voor verlening van de gevraagde verblijfsvergunningen. De uitspraken waarnaar eisers in verband met het voorgaande hebben verwezen kunnen niet tot een ander oordeel

leiden, omdat die uitspraken geen betrekking hebben op zaken die gelijksoortig zijn aan die van eisers.

11. Het vorenstaande brengt de rechtbank tot het oordeel dat verweerder terecht en op goede gronden tot de conclusie is gekomen dat eisers niet in aanmerking kunnen komen voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van 3.4, derde lid, Vb 2000. Op grond van het vorenstaande zullen de beroepen in de procedures met de kenmerken AWB 06/53909 en AWB 06/53910 tegen de bestreden besluiten 1 dan ook ongegrond worden verklaard. Hetgeen eisers voor het overige hebben aangevoerd zal wegens gebrek aan relevantie niet worden beoordeeld.

De rechtbank acht geen termen aanwezig voor een proceskostenvergoeding.

12. Ten aanzien van de beroepen die betrekking hebben op de besluiten van 23 januari 2006 (hierna: bestreden besluiten 2) overweegt de rechtbank als volgt.

13. De rechtbank neemt het navolgende wettelijke kader tot uitgangspunt.

Ingevolge artikel 6:18, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) brengt het aanhangig zijn van bezwaar of beroep tegen een besluit geen verandering in een los van het bezwaar of beroep reeds bestaande bevoegdheid tot intrekking of wijziging van dat besluit.

In artikel 7:11, tweede lid, Awb is bepaald dat indien het bezwaar ontvankelijk is, op grondslag daarvan een heroverweging van het bestreden besluit plaatsvindt.

14. De rechtbank is ambtshalve van oordeel dat verweerder door middel van de bestreden besluiten 2 ten onrechte heeft beslist op de bezwaren van eisers tegen de besluiten van 2 juli 2003. Nadat verweerder middels de voornoemde besluiten van 24 oktober 2001 en 2 juli 2003 de bezwaren van eisers gericht tegen de beslissingen van 7 april 1999 gegrond had verklaard en de aanvragen had afgewezen, stond het verweerder niet meer vrij inhoudelijk te beslissen op de bezwaren van eisers gericht tegen de beslissingen van 2 juli 2003. De rechtbank overweegt in dit verband dat uit het stelsel van hoofdstuk 7 van de Awb volgt dat op bezwaar tegen een primair besluit met één besluit wordt beslist. De door verweerder toegepaste getrapte wijze van besluitvorming met betrekking tot een en dezelfde primaire besluiten verdraagt zich niet met het bepaalde in artikel 7:11, tweede lid, Awb.

Voorts wordt volledigheidshalve overwogen dat gesteld noch gebleken is dat verweerder met de bestreden besluiten 2 heeft beoogd de besluiten van 24 oktober 2001 en 2 juli 2003 in te trekken of te wijzigen in de zin van artikel 6:18, eerste lid, Awb.

De rechtbank is in verband met het voorgaande dan ook van oordeel dat verweerder de bestreden besluiten 2 in strijd met de wet heeft genomen.

15. Gelet op het vorenstaande dienen de beroepen in de procedures met de kenmerken AWB 06/9101 en AWB 06/9105 tegen de bestreden besluiten 2

gegrond te worden verklaard en dienen deze bestreden besluiten te worden vernietigd. Gezien dit oordeel zal de rechtbank niet treden in de beoordeling van de beroepsgronden die eisers met betrekking tot de bestreden besluiten 2 hebben aangevoerd.

16. Het betaalde griffierecht dient te worden vergoed en de rechtbank acht termen aanwezig voor een proceskostenveroordeling. De proceskosten zijn op basis van het Besluit proceskosten bestuursrecht (hierna: Bpk) vastgesteld op € 644,- (1 punt voor het beroepsschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, met een waarde per punt van € 322,- en wegingsfactor 1, waarbij de beroepen met toepassing van het bepaalde in artikel 3 Bpk zijn beschouwd als één zaak).

III. BESLISSING

De rechtbank:

verklaart in de procedures met de kenmerken AWB 06/53909 en AWB 06/53910 de beroepen ongegrond;

verklaart in de procedures met de kenmerken AWB 06/9101 en AWB 06/9105 de beroepen gegrond en vernietigt de bestreden besluiten van 23 januari 2006;

veroordeelt verweerder in de proceskosten ad € 644,-, onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden als rechtspersoon die deze kosten dient te vergoeden en aan eisers dient te betalen;

veroordeelt de Staat der Nederlanden als rechtspersoon tot vergoeding aan eisers van het betaalde griffierecht ad € 138,-.

Aldus gedaan door mr. W. Toekoen en in het openbaar uitgesproken op 21 november 2006, in tegenwoordigheid van mr. S.L. Mehlbaum, griffier.

RECHTSMIDDELENCLAUSULE

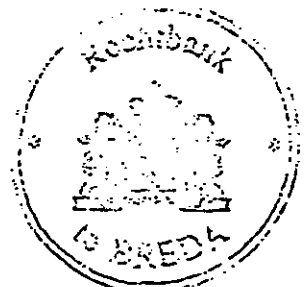
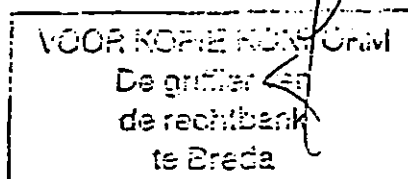
In de procedures met de kenmerken AWB 06/53909 en AWB 06/53910 is ingevolge artikel 120 Vw 2000 geen hoger beroep mogelijk.

In de procedures met de kenmerken AWB 06/9101 en AWB 06/9105 kunnen partijen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepsschrift bedraagt vier weken na de verzending van de uitspraak door de griffier.

Bij het beroepsschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het beroepsschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. (Nadere informatie: www.raadvanstate.nl).

afschrift verzonden op: 28 NOV 2006

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
21 DEC 2006	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

BEROEPSCHRIFT

Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak van de
Raad van State te 's-Gravenhage

GEVEN EERBIEDIG TE KENNEN:

_____ van Afghaanse nationaliteit, geboren d.d. _____, en
_____ van Russische nationaliteit, geboren d.d. _____
te dezer zake domicilie kiezende te Eindhoven aan de Paradijslaan 42, ten kantore van de
advocaat en procureur mr. L.S.Th.H. Ruijters, die hierbij verklaart door appellanten
bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd om namens hen hoger beroep in te stellen, in te dienen en
te ondertekenen.

PROCESVERLOOP:

1. Appellanten hebben op 4 maart 1999 een aanvraag ingediend voor een vergunning tot verblijf vanwege klemmende redenen van humanitaire aard. Bij besluit van 7 april 1999, uitgereikt op 14 april 1999, heeft verweerder deze aanvraag buiten behandeling gesteld.
2. Het tegen deze buiten behandelingstelling gerichte bezwaar is op 24 oktober 2001 gegrond verklaard en vervolgens heeft verweerder bij besluit van 2 juli 2003 de aanvraag afgewezen. Daarbij heeft verweerder in de rechtsmiddelenclausule aangegeven dat appellanten een bezwaarschrift tegen deze beslissing kon indienen, hetgeen op 1 augustus 2003 is geschied.
3. Bij besluit van 3 maart 2004, verzonden op 4 maart 2004, heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard. Hiertegen hebben appellanten op 23 maart 2004 beroep ingesteld en een verzoek om voorlopige voorziening ingediend. Vervolgens heeft verweerder op 18 april 2005 de bestreden beschikking ingetrokken.
4. Nadat appellanten op 6 december 2005 zijn gehoord, heeft verweerder op 23 januari 2006 het bezwaar gericht tegen de beslissing van 2 juli 2003 ongegrond verklaard. Tegen dit besluit hebben appellanten op 20 februari 2006 beroep ingesteld.
5. Bij uitspraak van 28 november 2006 (AWB 06/9101, AWB 06/9105, AWB 06/53909 en AWB 06/53910) heeft de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Breda, het namens appellanten ingediende beroepschrift betreffende het besluit van 2 juli 2003 ongegrond

verklaard en het namens appellanten ingediende beroep betreffende het besluit van 23 januari 2006 gegrond verklaard. Het bestreden besluit van 23 januari 2006 is daarbij vernietigd. De desbetreffende uitspraak wordt hierbij overgelegd (prod. 1).

6. Appellanten kunnen zich met deze uitspraak niet verenigen en komen hierbij in hoger beroep. De desbetreffende Machtiging Hoger Beroep Vreemdelingenzaken treft U hierbij aan (prod. 2).

GRIEF:

7. Door het beroep in de procedure met kenmerk AWB 06/53909 en AWB 06/53910 ongegrond te verklaren en tegelijkertijd de procedure met de kenmerken AWB 06/9101 en AWB 06/9105 gegrond te verklaren en de besluiten van 23 januari 2006 te vernietigen handelt de rechtbank in strijd met de Algemene Wet Bestuursrecht artikel 8:69.

Toelichting:

8. In haar uitspraak, zijnde een uitspraak, moet de rechtbank zich laten leiden door de omvang van het geschil zoals dat gedefinieerd is in artikel 8:69 AWB.
9. Immers, daar staat in lid 1 dat de rechtbank uitspraak doet op de grondslag van het beroepschrift, de overgelegde stukken, het verhandelde tijdens het vooronderzoek en het onderzoek ter zitting.
10. Als **productie 3** krijgt U van mij het verweerschrift ingediend door de IND. In het verweerschrift wordt alleen maar inhoudelijk ingegaan op de juistheid van de bestreden beschikking.
11. In het verweerschrift wordt niet aangegeven dat er in feite twee verschillende beroepen aanhangig zijn zoals de rechtbank op eigen initiatief vaststelt. Uit rechtsoverweging 2 van de bestreden uitspraak valt duidelijk af te leiden dat de rechtbank ambtshalve de omvang van het geschil zoals neergelegd in het beroepschrift en het verweerschrift verlaat.
12. Dit betekent dat we hier te maken hebben met een situatie zoals neergelegd in lid 2 van artikel 8:69 zijnde de rechtbank vult ambtshalve de rechtsgronden aan.
13. Indien wij kijken naar Tekst en Commentaar Algemene Wet Bestuursrecht, vierde druk, pagina 451, staat daar als toelichting op lid 2 het volgende. "De verplichting voor de rechter om ambtshalve de rechtsgronden aan te vullen, heeft alleen betrekking op het aanvullen van de rechtsgronden van het beroep. De verplichting strekt er niet toe dat de rechter het verweer van het bestuursorgaan te hulp moet schieten als een besluit is voorzien van een onjuiste rechtsgrondslag. Bij de ambtshalve aanvulling van rechtsgronden blijft de rechter in beginsel binnen de uit lid 1 voortvloeiende buitengrens van het geschil. Uit lid 2 vloeit voort dat de rechter in een aan hem voorgelegde zaak de geschonden rechtsnorm moet aanwijzen waarop de indiener geacht wordt een beroep te hebben gedaan." *Het gaat in lid 2 dus om een verplichting voor de rechter om de aangevoerde gronden in juridische termen te bepalen.*

14. De ambtshalve toetsing brengt wel met zich mee dat los van de verplichting tot ambtshalve aanvulling van de rechtsgronden het voor algemene verplichting van de rechter staat om altijd ambtshalve te toetsen aan voorschriften die van openbare orde zijn en waarbij ook buiten de grens van het geschil kan worden getreden. Appellanten betwisten dat dit in casu het geval is.
15. Indien wij immers toelichting 6 van hetzelfde wetsartikel bekijken op pagina 452 lezen wij daar het volgende omtrent de **verplichte ambtshalve toetsing**. "De rechter is verplicht om ambtshalve te toetsen aan voorschriften die van openbare orde zijn. In deze gevallen moet de rechter dus ambtshalve buiten de omvang van het geschil treden, indien het gaat om voorschriften waarop partijen geen beroep hebben gedaan. De ambtshalve toetsing heeft met name betrekking op de beoordeling van de *relatieve* en *absolute* bevoegdheid van de rechter en ontvankelijkheidsvragen, zoals de appellabiliteit van het besluit, de inachtneming van bezwaar- en beroepstermijnen, en de beroepsgerechtigdheid. Ook betreft dit de toetsing aan andere voorschriften die van openbare orde zijn *omdat zij van wezenlijk belang zijn voor de bescherming van partijen of andere belanghebbenden*". Zoals artikel 8:69 zelf.
16. Met andere woorden, in deze wettelijke bepaling en de toelichting daarop is geen rechtsgrond te vinden voor de procesopstelling van de rechtbank. Mitsdien is de bestreden uitspraak dan ook genomen in strijd met de wettelijke bepalingen en dient het hoger beroep gegrond verklaard te worden.

REDENEN WAAROM appellanten zich wenden tot Uwe Raad van State met het eerbiedige verzoek de bestreden beschikking te vernietigen, met veroordeling van verweerder in de kosten van de procedure.

Eindhoven, 21 december 2006

P/6
Gemachtigde

